

СИБИН МАЙНАЛОВСКИ ПОСЛЕДНОТО БГ-ФЕНТЪЗИ

chitanka.info

Посвещава се на всички пишман шовинисти, които толкова „милеят“ за родно фентъзи, че не могат да разпознаят качествената литература, дори да им извади очите... Блажени да са ниците духом!

Бай Фильо с наслада дръпна от току-що свитата на ръка цигара, наля си едно юзче ракия-домашнярка, отпи, примляска и с кеф се облегна на вехтия стол, който, както изглеждаше, щеше да го надживее. Не че се бе наканил да мре — всички се надпреварваха да му казват колко добре изглежда за своите 90 години — ама пустата му кратуна все дебнеше сгоден момент, че да му подметне някоя-друга мисъл от този род. Напоследък се чувстваше доста по-дърт, отколкото го изкарваше тескерето — като масълце, размазано върху прекалено големшка порязаница. Знаеше, че това са простотии, които повече прилягаха на ония пишман философи от големия град, но колкото и да се мъчеше, не можеше да прокуди пущините от главата си. Дори любимото му занимание — варенето на домашна лютеница по древна фамилна рецепта — в последно време не можеше да го накара да мисли за нещо друго. Миналата седмица например бе направил толкова много буркани, че биха стигнали да изхранят цялото село барабар с циганските колиби до бунара, но така и не успя да се отърве от терзанията си.

Ненадейно на вратата се почука. „Кой ли се е довлякъл по никое време, чумата да го тръшне?“, мислено напопържа бай Фильо и се затътри нарочно бавно към антрето. Не беше викал никого, та да се налага да бърза... пък ако неканеният гостенин се откажеше и си тръгнеше, толкова по-добре.

„Ха дано, ама надали“, както се пееше в една от модерните сред хлапетиите песничка. Хлопането продължаваше все по-настойчиво.

— Добре де, чакай малко, ида! — кресна бай Фильо, докато търсеше ключовете из джобовете на потурите си. След продължително ровене ги откри и със зор успя да отключи ръждясалата брава — връстник на дядо му, който навремето бе построил проклетата къща.

Нетърпеливият натрапник пред вратата се оказа чичо Герчо — селският фелдшер, когото всички смятаха за вещер и нечиста сила. Дявол знае защо — дали заради навика му да изчезва яко дим и да не се вясва в селото с месеци, дали заради влеченията му към нестандартната медицина или пък заради смеските, които забъркваше всяка година, когато станеше време да се празнува селския сбор. Такива фойерверки жителите на Горно Графово не бяха виждали през живота си — дори Шишко Боян и Симо Майтапа се кълнях, че зарята по случай края на войната изглеждаха като абитуриентски бал на поп-фолк звезда в сравнение с изпълненията на чичо Герчо.

— Думай бре, хаирсъзино! — ядосано го емна бай Фильо, без да му дава да си поеме дъх. — Нямах ли си друга работа, освен да ходиш по хорските къщи и да притесняваш тия, що искат само да глътнат една ракийка с тютюнец преди лягане?

— Прощавай, бай Фильо, но проблемът е сериозен и не търпи отлагане... — занарежда една камара купешки думички чичо Герчо, нервно мачкайки сивата си филцова шапка, с която не се разделяше дори когато израждаше бебетата на селските моми.

— Давай по-бързо, че ракийката се стопли!

— Добре, бай Фильо... Извинявай още веднъж, но помниш ли онзи пръстен, който братовчед ти подари за 80-ия рожден ден?

— Оная тенекия??? Дето Бончо каза, че я е спечелил на карти на сбора на Трявна?

— Точно той... — преглътна нервно Герчо и вдигна умолително ръка: — Мислиш ли, че ще можеш да го намериш?

— А, лесна работа... — почеса се по оплешивяващото теме бай Фильо. — Трябва да е в онзи шкаф, където държа подаръците „за отбиване на номера“. Толкова ли е важно?

— Моля те, потърси го!

— Добре, добре, само не ми давай зор...

След дълго ровене бай Фильо откри въпросната тенекия и я подаде на чичо Герчо. Изобщо не му пукаше за древното суеверие, че пръстен не се предава от ръка в ръка, понеже ще се скарате. Подозираше, че ако фелдшерът не му обясни всичко по най-бързия начин, така или иначе кавгата бе в кърпа вързана.

Герчо пое пръстена толкова внимателно, все едно държеше граната „лимонка“. Огледа се наоколо, видя спиртничето, на което бай

Фильо си правеше греяна ракия и печеше люти чушки за боб яхнията, запали го и тикна дрънкулката в пламъка.

— Ще се изгориш бре, серсемино!

— Спокойно, ако това, което научих, е вярно, няма да ми стане нищо. Виж, за пръстена не мога да кажа същото...

Фелдшерът издърпа тенекето и го стисна в шепа. Бай Фильо се притесни, но когато видя, че Герчо не креци от болка и не захвърля нещото, се претраши, разтвори пръстите му и боязливо докосна пръстена. Беше студен. Мъртвешки студен, също като камерата на стария му хладилник „Мраз“, предаден на „Вторични суровини“ преди години.

— Виж, Фильо! — развълнувано прошепна фелдшерът.

От вътрешната страна на китайски боклук с кървавочервен пламък просветваха странни писмена. Бай Фильо не успя да ги разчете, въпреки че пет години подред печелеше състезанието „Най-начетен селянин в Горно Графово“ и дори можеше да напише „Не противоконституционствувателствувайте“ без грешка.

— Каква е тази дяволщина? — с прегракнал от притеснение глас попита той.

— Езикът е руски и няма да дръзна да го прочета на глас тук... — бавно произнесе преbledнелият фелдшер. — Но в свободен превод пише: „Съюз нерушим на свободни републики сплоти вовеки Великата Рус“...

— Е, й Всеки знае химна на СССР...

— Приятелю мой, знаеш ли на какво е попаднал братовчед ти? Това е пръстенът, който Тодор Живков е носел, когато е подписвал договора за присъединяване на България към Съветския Съюз като 16-а република! Според старинни предания бижутото е било подарено на бай Тошо от първия соц-кмет на село Шипка. Той го е открил при реквизирането на ценности след Девети септември сред имуществото на най-стария жител на селото — според легендата, участник в Руско-турската освободителна война. Имало е слухове, че именно този пръстен е помогнал на опълченците да отблъснат войските на Сюлейман. Преданията дори гласят, че това е била сватбената халка на Хаджи Димитър, с помощта на която той призовавал древни змейове и змеици, за да се справи със сексуалния тормоз на самодивите...

— Ти луд ли си бре, момче??? — развика се бай Фильо. — Откъде ги насъбра тия простотий Това е обикновен пръстен, спечелен на карти!

— И аз не знам, но, повярвай ми, сигурен съм в това...

— Сигурен, ама друг път! Чавка ти е изпила ума, докторе!

— Ако искаш, вярвай, но това не е случайност! Този пръстен трябва да бъде унищожен! Прекалено много сила има в него, за да бъде захвърлен просто така! Трябва да отидеш на връх Бузлуджа и да го метнеш в дълбините на „летящата чиния“... само така можем да бъдем сигурни, че пагубното му влияние няма да се разпростре из цяла България!

— Ти хептен откачи, Герчо! Змейове, летящи чинии, байтошовци... Я ела да прием по една ракия, па белким се успокоиш...

— Страхувам се, че няма да е толкова лесно — раздаде се тих и плътен глас някъде отзад. Бай Фильо и чичо Герчо подскочиха и се обърнаха като опарени.

В стаята неизвестно как се бе появил мъж на средна (на пръв поглед) възраст, с посребрени слепоочия и с дълга коса, пристегнатата на тила му с очукана сребърна халка. Наметалото му бе по-черно и от самата нощ, а очите му прогаряха дупки във всяко едно място, в което се вираха.

— Казвам се Тери Сторн, Тъмен Маг второ поколение, специалист по разплитане на времепространствени парадокси — кимна учтиво неканеният гост, сякаш без да забелязва обезумелите погледи, които му мятаха двамата мъже в стаята. — Боя се, че този пръстен ще ми трябва.

— И за какъв чеп, да ме прощава Господ, ти е притрябвал? — избухна бай Фильо, мъчейки се да прикрие объркването си.

— Дълго е за обясняване, господо... — поклони се леко непознатият. — Виждате ли, един от моите приятели (Джонатан Деветте Пръста му викат, много симпатичен младеж, трябва да ви запозная някой път...) успя да засече странни аномалии в тъканта на световете. Обикновено това се получава, когато пишман магьосници се опитват да променят структурата на самата Фантазия. По принцип има закони, които просто трябва да се спазват — в противен случай всичко, което познаваме, отива по дяволите. Всъщност — на много по-противно от Ада място, но това е друг въпрос. Важното в случая е, че

малоумниците си въобразиха, че е възможно и уместно фантазийният свят да се премести във вашата страна. А — да ме прощавате за откровението — това е една от най-големите глупости, на които някога съм става свидетел. Вашата... ъ-ъ-ъ... България... просто е непригодна за симбиоза с фантастичните светове. Имате змейове, които на практика са си живи дракони, но вие отричате това яростно. Имате самодиви, които са просто сукуби с неистово сексуално желание, но вие с пяна на устата твърдите, че това са просто невинни девици, целомъдрено прелетели границите на астрала. Имате караконджули и таласъми — обикновени дяволи, но обути в цървули, а вещиците ви всъщност са магьоснички с недобра теоретична подготовка. За жалост обаче вашите писатели и читатели изведнъж решиха, че статуквото трябва да се промени. Ето защо мало и голямо започна да създава уродчета — като това, в което в момента вие двамата сте заживели, без да искате. Ние, маговете, знаем, че цървулите и черната магия съжителстват доста трудно, но въпросът е как да убедим идиотите в това...

— Тери! Откри ли пръстена? — прозвуча безпльтен глас от празното пространство в кухнята. След миг-два пред тях се материализира младеж с поруменели от вълнение бузи.

— Да, Били... тъкмо мислех да си тръгвам! — раздразнен се обади Тъмният Маг.

— Чудесно! — зарадва се невръстният (в сравнение с колегата си) чародей. — Имаш ли желание да споделиш какво бяха направили този път кретените?

— Ох, сложно е... — почеса се по наболата брада Тери Сторн. — Накратко: двама-трима идиоти, пишеци от три-четири години, решили, че имат възможност да пренесат Света на Толкин в тая умряла от скръб страна... ъ-ъ-ъ...

— България! — услужливо му подсказа бай Фильо.

— Няма значение — махна ядосано с ръка магьосникът. — Бъркотията е толкова огромна, че имаше реална възможност да отврати всички читатели... съответно — наши бъдещи клиенти.

— Е, старче, винаги съм вярвал в теб — потупа го по рамото Били Зеленчука. — Ако има някой в тази или която и да било реалност, който да се справи с дебилните фантасто-фашисти, това си ти. Дай

сега да ходим да ринем другите... хм... изпразнения, че там вече работата е много дебела.

— Така ли? И какво съм пропуснал? — въздъхна примирено Тъмният Маг.

— Абе има тук едни кретени, дето ако знаеш как са се... изходили... върху Хари Потър...

— Пак ли в тая България, бе?!

— За съжаление, да, шефе... — ухили се Били и щракна с пръсти. Порталът послушно се отвори. Докато прекрачваха през него, двамата се обърнаха към ошашавените бай Фильо и чичо Герчо и съзаклятнически им намигнаха.

— Забравете за днес! — свъси вежди Тери Сторн.

— И ако имате познат, който се опитва да пише фентъзи, кажете му да пренасочи усилията си към нещо, което ще му се удава по-добре... например да стане чистач на тоалетни! — ухили се Били Зеленчука и двамата с Тъмния Маг изчезнаха в мрака.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.